

רע"פ 5629/13 - שלום פלאח נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה - עיריית מגדל העמק

רע"פ 5629/13 - שלום פלאח נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה - עיריית מגדל העמק
רע"פ 5629/13
שלום פלאח
נגד

הוועדה המקומית לתכנון ובנייה - עיריית מגדל העמק
בית המשפט העליון
[15.10.2013]

כבוד השופט א' שהם
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 10.7.2013, בע"פ 1722-04-13, שניתן על-ידי
כב' השופטת א' הלמן
בשם המבקש - עו"ד יהושע רובין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט בנצרת, בע"פ 1722-04-13 (כב' השופטת א' הלמן), מיום 10.7.2013, אשר דחה את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בבית שאן, בתו"ב 7182-01-09 (כב' השופטת א' דחלה-שרקאוי), מיום 18.2.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, ממנו עולה, כי הלה ביצע עבודות בניה בשני נכסים, אשר נמצאים במגדל העמק, ללא היתר כדין. בנכס הראשון, אשר נמצא ברחוב חטיבת גולני 24, התגלה, ביום 11.12.2006 או בסמוך לכך, כי המבקש משתמש ב"קומת עמודים שנסגרה", בשטח של כ-18 מ"ר, לשם מגורים; וכן משתמש בפרגולה בשטח של כ-19 מ"ר, ובמחסן בשטח של כ-7 מ"ר, וזאת מבלי שניתנו היתרים כדין לצורך בנייתם. בנכס השני, אשר נמצא ברחוב נגר 3, התגלה, ביום 16.11.2008 או בסמוך לכך, כי המבקש בנה שתי קומות נוספות, בשטח כולל של כ-101 מ"ר, מבלי שיש בידיו היתר בניה כדין. עוד עולה, כי ביום 16.11.2008, הוצא צו הפסקה מינהלי בגין עבודות הבניה שנעשו ללא היתר, אך המבקש הפר את הצו, והמשיך בבניה.

בשל מעשים אלו, יוחסו למבקש עבירות של ביצוע עבודות בניה ללא היתר, לפי סעיפים 145(א)(2) ו-204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה); שימוש במקרקעין ללא היתר, לפי סעיפים 204(ב), 145(א)(3) ו-204(א) לחוק התכנון והבניה וכן תקנה 1(1) לתקנות התכנון והבניה (עבודות ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז-1967; אי קיום צו הפסקה מינהלי, לפי סעיף 237 לחוק התכנון והבניה. עוד יש לציין, כי כארבעה חודשים לאחר הגשת כתב האישום נגדו, קיבל המבקש היתרים כדין עבור השימוש והבניה, מושא כתב האישום.

3. ביום 6.1.2013, הרשיע בית משפט השלום בבית שאן את המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן. בראשית פסק דינו, דחה בית משפט השלום את טענתו המקדמית של המבקש להגנה מן הצדק, אשר נסמכה על אי עריכתו של שימוע בעניינו, עובר להגשת כתב האישום. בית המשפט קבע, כי המשיבה הביאה לידיעת המבקש את דבר כוונתה להגיש נגדו כתב אישום, ואף הזמינה אותו למסור את גרסתו. ואולם, במועד בו הגיע המבקש למשרדי המשיבה למסור את גרסתו, לא הצליחה המשיבה לאתר את החומר הקשור לעניינו של המבקש, וזה התבקש לסור בשנית למשרדי המשיבה במועד מאוחר יותר. בית משפט השלום ציין, כי למבקש לא נקבע, אמנם, מועד מדויק לשם מסירת גרסתו, אך, לגישת בית משפט השלום, לא היה בכך כדי למנוע מן המבקש להתייצב במשרדי המשיבה בשנית, לצורך מסירת הגרסה, לו חפץ בכך. אשר לנכס שברחוב חטיבת גולני 24 (להלן: הנכס הראשון), קבע בית המשפט, כי המבקש התעלם ממכתבי התראה חוזרים ונשנים, בהם התבקש להסדיר את חריגות הבניה במקום. חרף זאת, בחר המבקש, במועד, להמשיך בשימוש החורג שנעשה בנכס, וזאת עד לאחר הגשת כתב אישום נגדו. בהמשך פסק הדין, דחה בית משפט השלום טענה נוספת להגנה מן הצדק, הנוגעת לנכס הראשון, ומבוססת על טענה בדבר אכיפה בדרגית בה, לכאורה, נקטה המשיבה נגד המבקש. בית המשפט קבע, כי, על אף טענתו של המבקש - לפיה הגשת כתב האישום בעניינו יסודה בסכסוך משפחתי בינו לבין אחת מעובדות המשיבה - הרי שבמקרה דנן, לא הוכח, כי המניעים להגשת כתב האישום היו נגועים בשיקולים זרים, או ברדיפה אישית נגד המבקש. לעניין הנכס שברחוב נגר 3 (להלן: הנכס השני), קבע בית המשפט, כי, ממסכת הראיות אשר נפרשה בפניו, עולה בברור, כי המבקש בנה את שתי הקומות המדוברות, בהיותו מודע לכך שאין לו היתר כדין לשם כך, ובעת שהיה מצוי בעיצומם של ההליכים לאישור הבניה, אל מול גופי התכנון. בגזר דינו, ציין בית המשפט, כי בחר לסטות לקולא ממתחם הענישה הראוי, והשית על המבקש: קנס כספי בסך 15,000 ₪, או 150 ימי מאסר תמורתו; ובנוסף, הורה לו לחתום על התחייבות בסך 15,000 ₪, לפיה ימנע במשך שלוש שנים מלבצע אחת מהעבירות בהן הורשע.

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית משפט השלום, לבית המשפט המחוזי בנצרת. ביום 10.7.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי בחן את טענתו של המבקש, לפיה יש להורות על ביטול כתב האישום מחמת אי קיומו של שימוע, ומצא, כי בעוד שהפגם המדובר הוא קל, הרי שחומרת העבירות בהן עסקין היא גבוהה, ובנסיבות אלו יש להותיר את כתב האישום על כנו. בהמשך פסק הדין, נדחתה טענת המבקש לאכיפה בדרגית, ונקבע, כי לא הובאו כל ראיות המבססות חשש לקיומם של שיקולים פסולים או התנהלות זדונית כלפיו. עוד נקבע בפסק הדין, כי אין ממש בטענותיו של המבקש, לפיהן הליכי מתן ההיתרים בעניינו עוכבו במכוון, וכתב האישום, ככול שהדבר נוגע לשימוש בנכס השני, הוגש בשיהוי לא מוצדק. בית המשפט המחוזי אף לא ראה לנכון להתערב בעונש שהוטל על המבקש. בקשת רשות הערעור

5. בבקשת רשות הערעור, שהגיש המבקש, על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, נטען, כי הבקשה מעוררת שאלה "בעלת חשיבות חוקתית", החורגת בחשיבותה מעניינם הפרטי של הצדדים, ולפיכך מצדיקה דיון ב"גלגול שלישי". לדידו של המבקש, השאלה המשפטית בעניינו נוגעת "לקיומה של הגנה מן הצדק, כאשר זכויות יסוד של המבקש הופרו". נטען לעניין זה, כי אי עריכתו של שימוע פגעה בזכותו של המבקש להליך הוגן, מאחר שנמנעה ממנו האפשרות להציג בפני המשיבה את גרסתו לאירועים, עובר להגשת כתב האישום. לשיטת המבקש, יש בפגם זה כדי להעניק לו הגנה מן הצדק, אשר צריכה להביא לביטול כתב האישום שהוגש נגדו. בהמשך לכך, חזר המבקש וטען, כי ביסוד התנהלותה הפגומה של המשיבה כלפי המבקש, ניצב סכסוך משפחתי בינו לבין גיסתו, העובדת כמפקחת בניה במשיבה. לחיזוק טענתו, ציין המבקש, כי גיסתו חתומה על מכתב ההתראה מפני נקיטת הליכים משפטיים, בגין הבניה והשימוש הבלתי חוקיים, שהתגלו לטענת המשיבה.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה להידחות.

7. הלכה ידועה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ואך במקרים בהם עולה מהבקשה שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים של הצדדים לבקשה, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש לעיוות דינו של המבקש או לאי-צדק ניכר כלפיו (רע"פ 6652/13 עוזאני נ' מדינת ישראל (14.10.2013); רע"פ 5149/13 נאסר נ' מדינת ישראל (13.10.2013); רע"פ 5134/13 בלוח נ' מדינת ישראל (3.10.2013)). המבקש טען בבקשתו, בלשון רפה ולאקונית, כי מוצדק יהא להורות על עריכת דיון ב"גלגול שלישי", בשל קיומה של שאלה "בעלת חשיבות חוקתית", הנוגעת לטענה המקדמית שהועלתה על-ידו, שעניינה "הגנה מן הצדק". ואולם, עיון בבקשה מגלה, כי טרונייתו של המבקש באשר לפגמים שנפלו, לכאורה, בהליך הגשת כתב אישום נגדו, אינה מגלה כל שאלה משפטית עקרונית, גם אם לטענתו הוא זכאי לחסות תחת כנפיה של ההגנה מן הצדק. בנוסף, לא מצאתי, כי קיים כל חשש לעיוות דין כלפי המבקש, המצדיק את קבלת בקשתו.

עוד אוסיף, כי כלל הטענות אשר הועלו בבקשתו של המבקש, נבחנו, ונדחו על-ידי שתי הערכאות הקודמות, תוך קביעת ממצאים עובדתיים, השומטים את הקרקע מתחת לטענותיו. העלאת הטענות הללו, בפעם השלישית, בפני בית משפט זה, חוטאת למהותו של הליך רשות הערעור, השמור, כאמור לעיל, למקרים ייחודים המצדיקים קיומו של דיון בפני בית משפט זה, כערכאה שלישית. אין צורך לומר, כי, לשם קבלתה של בקשת רשות ערעור, אין די, כי המבקש יטען בעלמא ומבלי לפרט, כי עניינו נמנה על אותם מקרים ייחודים החוסים תחת כנפיה של ההלכה, המגדרת את גבולותיו של הליך זה, ובה בעת יסמוך את בקשתו על טענות אשר נבחנו ונדחו על-ידי הערכאות הקודמות (רע"פ 4011/13 סלימאן נ' מדינת ישראל (17.9.2013); רע"פ 5165/13 בבלי נ' מדינת ישראל (20.8.2013); רע"פ 4919/13 ידרמן נ' מדינת ישראל (28.7.2013)). דברים אלו מקבלים משנה תוקף, כאשר עיקרה של הבקשה יוצאת כנגד קביעות עובדתיות, אשר נקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, בהם ערכאת ערעור אינה נוטה להתערב, וקל וחומר כי בית משפט זה ימנע מלהתערב בעניינים שבעובדה, במסגרתו של הליך רשות הערעור (רע"פ 1056/13 וינברג נ' מדינת ישראל (27.2.2013); רע"פ 1374/13 פלונית נ' מדינת ישראל (26.2.2013); רע"פ 9273/13 לגו נ' מדינת ישראל (26.12.2013)).

8. למעלה מן הנדרש, אציין בקצרה, כי אני תמים דעים עם עמדתן של הערכאות הקודמות, לפיהן, אין להורות, בנידון דידן, על ביטולו של כתב האישום, בשל אי קיומו של שימוע. ראשית, וכפי שצינו הערכאות הקודמות, סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המעגן בחקיקה את הזכות לשימוע, מתייחס אך ורק לנאשמים בביצוע עבירות מסוג "פשע", בעוד שהמבקש הואשם בעבירות מסוג "עוון", כהגדרתן בסעיף 24 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לפיכך, אין לקבל את טענותיו של המבקש, כי באי עריכת שימוע הופרה זכותו להליך הוגן, שכן מלכתחילה לא הייתה כל חובה חוקית לערוך לו שימוע. שנית, נקבע עובדתית, כי למבקש הייתה שהות של כחודש ימים, מאז המועד בו הגיע למשרדי המשיבה, ולא הצליח לשטוח את טענותיו, ועד למועד הגשת כתב האישום נגדו, כאשר במהלך תקופה זו הוא יכול היה להגיע, בשנית, למשרדי המשיבה, גם אם לא נקבע מועד נוסף לפגישה עמו. משבחר המבקש שלא לעשות כן, אין לו אלא להלין על עצמו, ויש לדחות את טענתו, כי לא ניתנה בידי ההזדמנות לבוא בדין ודברים עם המשיבה, עובר להגשת כתב האישום.

9. לאור האמור לעיל, דינה של הבקשה להידחות.

ניתנה היום, י"א בחשון התשע"ד (15.10.2013).